

Stjernen.

T. Ebbeson, Redaktør.

At Bladet vedkommende saaom: Anden
dels, Adressehanndruer o. v. adresseres
Stjernen, Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Mone Oders”, Post
Note, Bank Note eller i Registeret Breve.

Bor Penge der sendes i løje Breve kan
ogværne ikke være anvarig.

Inskendt 20 Cent i 2 Geus Fri-
mester og Te vil joa „Stjernen“ fri-
tildsendt indtil 1ste Januar, 1889.

Enghver ny Abonent, som indholder
\$2.00 for en Aargang af „Stjernen“,
faar Bladet tildsendt fra nu og indtil 1ste
Januar, 1890.

Bore to Omaha-Samtidige, „Danne-
brog“ og „Den Danske Pioneer“, an-
befaler med megen Varme deres Lesere den
demokratiske Valgseddel.

Demokraterne i Howard Co., Nebr.,
har, som deres Kandidat for Countys
Advokat opstillet John W. Templin.
Mr. Templin er en brav og rettskaffe-
nmand, en dygtig og erfaren Sagforer,
og dersom han bliver valgt, er det vor
Tro, at han vil varetage Countys Farv
paa en samvittighedsfuld og omforgående
Maade. Vi skal derfor ikke tage i Be-
takning at anbefale hans Valg til vores
ære Landsmænd.

Naar Talen er om Jernbaneretabler
og folkeskifte Mænd, saa har vi iaa-
r i Nebras 17de Senator-Kreds et gan-
se flaaende Eksempel paa begge Slags.
Der er, f. Gts., paa den ene Side John
L. Means, en udpræget Forhauer af
Monopolretdet, eg lige over for ham
staar hans Modstander, Samuel R.
Wolbach, en gammel Stridsmand i Vor-
givningens Kamte, hvis Kraft og Evner
derfor har været anerkendt i den satte
Mands Interesse. Der er saaledes en
ypperlig Bejlighed iaa til at saa en
Mand juft efter ens Smag. Vil man
være fri for det Brydeci at føre Kontrol
med Stats-Anlægger, men heller over-
lader samme til Jernbanerne og Korpo-
rationerne, saa tager man naturligvis
Means. Vil man derimod gjøre sin
Vilje gældende i Vorgivningen og Ud-
sælelsen af Lovene, saa bør man sende
Wolbach; thi han er det trofaste Folkelets
Sendebud, der altid til Punkt og Præcis
udretter det Wende, han sendes i.

Det Valg, som den demokratiske Massa-
Konvention, der i Vorogs træde sam-
men i St. Paul, Nebr., for at udvæle
en Kandidat til Repræsentant for 48de
District og udskyde Bakansen, forsæ-
taget ved Gumaers Resignation, kom til
at gælde dette Blads Udgiver. Skjont
dette paa ingen Maade har været en af
ham estertragtet Gre, jaar har han dog
ikke villet forvirre den af Demokraterne
mod ham udviste Tillid og Agtelse ved et
Afslag, men har offentliggjort, at han
modtager Nominationen. Imidlertid er
hans Tid formegent optaget til, at han
skal kunne gjøre nogen videre Aufga-
ge for at blive valgt, men vil simpel-
then overlaphe Sagen til Vægerne. Om
valgt til Legislaturen, vil han virke for
Vorgivning til Kontrol af Jernbanerne
og for Rejnen arbejde for enhver for fol-
ket gavnlig Sag. Som Garanti for,
at ethvert givet Vorke vil blive indfriet,
henvises til hans bididige Livsforfel.

Mr. Mc. Culloch, Mr. Carl Schurz,
Mr. Tidson og Mr. Low var i sin Tid
fremragende republikanske Ledere. De
ere det ej længer. De understøtter nu
Præsident Cleveland, og stiller sig som
Repræsentanter for den dybe og vid-
strækkelige Indsigelse mod det republi-
anske Partys mere Land og Tilbøjeligheder,
som alt mere kommer til ørde. Naar
saadanne Folk storter Præsidenten,
naar en oprindelig Abolitionist og gammel
Republikaner som Oberst Higginson i
Massachusetts lader sig opstille paa et
demokratisk Ticket, soa Kandidat for
Kongresmand; naar Frederik A. Venja-
min, en af Elektorerne fra Connecticut,
som stemte paa Lincoln i 1864, erklærer
at ville stemme for Cleveland, da er det
Kart og havet over al Tvor, at det repu-
likanske Parti er blevet et Udgiv for
noget ganfe andet end de forste Grunds-
principer, og er nu et nyt Parti, skjont
der bibeholder det gamle Navn og Sam-
menstilling. Denne Forandrings i den
politiske Situation førs bedst derat, at
et saa stort Antal af gamle Anti-Slaveri-
Mænd — Mænd, der i de Dage fun-
nevnte Ordet Demokrat med en Holes
af Asty — har sluttet sig til det demo-
kratiske Parti.

De Mennesker, som præter om at be-
skytte Arbejdets og høvde Landets Velstård,
kan vanligst se hverandue rigtig i Os-
nene uden at bryde i et høj Batter.
Høllet Spisfægter! Af denne Art er
den faulstede republikanske Organisation.

Det er aldeles intet politisk
Parti. Det er sammenstaaet af visse
mægtige Pengeinteresser, sammenvorne
i den Hensigt at benytte Regeringen til
at tjene deres egenmægtige Graadighed.
Det er en Handels-Affair, og under deis
formynderslab er over 150 Tusinde Mil
Jernbane gledet ind i mindre end 60
Familiers Gte. Bore Transportmidler
er i Hænderne paa et Par Tusinde Kor-
porationer, der uddiser eller sammenstiller
sig, ellersom Egeninteresse træver det.
Trusser mangdobler sig, indtil over
Jede, Klader og Huie — fort sagt alt
hvad der tjener til at opholde Livet —
bliver efterfejet og gennemfuglet for at
lave Millionarer. Og Grundlaget,
hvorpaar denne hjemmepasjige Udpyn-
dringsmaskine hviler, er netop den Uds-
fugningsbold, som af dens Forhavner
faldes „Beskyttelse“, og som vor Venner
med markeligt Blindhed lader sig noje
med at betragte som en Stat.

Om selve Maanen vår dumpet ned
Hovedet paa lille Sophus F. Neble, saa
kunde den neppe have rænt haardere end
den gruelige Naturbegivenhed, der ind-
traf sidst Uge. Smudsstrømeren Neble,
der lig en overgiven Dreng i vild Kaab-
hed og indbildst Overlegenhed i saa mange
Klarhjælde har udelukkifl Pigenavn
og Smudspejler i Hæng til Højre og
Venstre, lotte pluhselig sin Kraft vige
og sit Hoved hvile; et voldsomt Stob
ramte ham (han falder det selv) et „Stjer-
neflud“. Han hadde stikkert rendt Pan-
den mod noget forfærdeligt haardt; thi
Hundrede Tusinde Stjerner spillede ly-
sigt i alle Maanens og Regnbuens Far-
ver for hans fortumlede Syn.

Uh, hvilken ubestrigeligt Hølelse! Den
eneste Lygtepal i Dannebrog, og han
sulde rende saa udebragtigt haardt
paa den, han, hvis Hoved altid hav-
været lille nok til at dulle udenom
Men saadan gaar det, naar man har
mindst Anelse. Han grebes af en dyb
Nædel. Bar det Stjernespil? Bar det
Stjernespil, men det former sig
nu til en stor kraftig Ungling med bespø-
rede Stokker paa Venstre, og over Hove-
det svinger han et svært langt Spyd hyp-
pet i sort Blod. „Det er Høvneren!
Raa — Galt bliver til Barre, — Sam-
vittigheden begynder ogsaa at varle heftigt.
Ja Laurbær og Vinløb og Slynghplanter
fjænt
Sig fastebe rundtenom Stenen,
Saa Kloften var fjælt af det tætte
Grønt
Bag Ranken af Laurbærgrenen!

En Dag da hørtes Kloften igjen.
Den rent var kommen af Taner:

En udhunget Hest havde fundet derhen;

Den aad af de grønne Ranker.

Dens Høg var i Blod; saa tungt den
led;

Men Gyrtten holdt højt for dem alle:

„Selv Dyret skal lide Rejsardighed;

Dets Høje for Dommen vi falde!“

(Af P. L. i „Norden“; optaget her
efter Opfordring af Forfatteren.)

Jøde Hømre og Skjortekarle!

Var saa jult at læse op igen det sidste
Vers og tank over om! Husk paa, at
eders Hjertelag kommer tydelig frem i
eders Behandling af Husdyrene og spe-
ciale Hesten.

„Selv Dyret skal lide Rejsardighed.“
Men Hesten er tillige eders Ven og
Kammerat. Den er med eder over Dag
i den gamle Baabenkose, der i sin Tid
paa eders Arbejde; den følger os til
Buen, den træller os til Kirk og følger
os til Graven.

„Og fan ikke Dyret græde og le,

— 132 —

have forsat det Velstedselskab, som han havde begyndtude paa Landet, men det
skete ikke. Et Par Gange havde jeg foreslaet ham, at vi sulde afslægge et Be-
søg hos min Svigermoder, han havde talst derfor uden dog at gøre, Alvor
deraf. Maaske det var en sin Hølelse, som holdt ham tilbage, saalænge Sviger-
fader endnu var borte, hvad jeg dog fandt altfor overdrevet. Jeg havde for-
søgt at henlede Samtalet paa Valborg, men Hvidbjørn forsatte sit Arbejde uden
at voare — selv da jeg fortalte ham, at hun var syg, sagde han blot: „Det var
jo hædeligt!“ og gav sig straks derpaa til at støtte. Sygdommen havde nu rig-
tignok ikke stort at sige, thi det var lidt Hovedpine, som gik oer næste Dag, men
det kunde Hvidbjørn jo ikke vide, og jeg fandt det højt besynderligt, at han ikke
ytede store Deltagelse.

Min Hæmme over Hvidbjørns Ligegyldighed gav jeg Lust overfor Estrid.

„Døs findet det underligt af Hvidbjørn, at han først ikke i mindste Maade
lægger Tølgsmaal paa sin Hølelse, og saa bagester, naar han mærker, at han
har gjort det forsonede Idiotyk,“ spurgte Estrid.

„Men hvem siger, at han har gjort det forsonede Idiotyk?“ spurgte Estrid.

„Det kunde da Enhver se, som havde Øje i Hovedet.“

„Høll, der har Øje i Hovedet, se dog saa tidi fejl,“ svarte Estrid polst.

„Du har da rent stiftet Menigh fra i Sommer, eller har du glemt, hvor
tvrig du bengang var forstaa mig til at tro, at Hvidbjørn var alvorlig foreset
i din Øster?“

„Det er saa lange siden, det var Sommer.“

„Se der da foretakel Noget imellem dem?“ spurgte jeg tvrigt. „Bud du
Noget?“

„Jeg ved Intet,“ sagde Estrid og saa igjen ubryte polst ud.

„Saar har du talt med Valborg,“ sagde jeg.

„Nej,“ svarede han bestemt, „og jeg ved heller ikke, hvad der skulde komme
ud deraf.“

Jeg saa forundret paa Estrid, men føgte forgyldes at gennemskue hendes
vrigte Ansigt. Hæerde Hvidbjørn virkelig talst til Valborg og vidste Estrid Væld
derom, men vilde ikke rede Gosterens Hemmelighed? Men havde da Estrid Net
til at have Hemmeligheder for sin Mand? var hun ikke bunden af stærke Vill-
ier overfor mig, end overfor Gosteren? Hæerde jeg ikke ubetinget Net til hendes
Hørlighed? — Heldigvis var jeg i denne Tid saa optaget af mit Arbejde over
Thorvaldhens Kunst, at jeg ikke saa lidt til at gruble videre over disse Spørgs-
maal, men der var ved dem blevet nedlagt et Høftorn i min Sjal, som ved givne

Saa kan det dog venligt paa Menneske-
sel.“

Man har mange Eksempler paa, at
Hesten har vist Deltagelse for sin Herre
og hjälpet ham, naar han var i Knibe.
Men man ved ogsaa, at det øde Dyr
fik Slag til Tak; — „Dets Herre for
Dommen vi falde“. — Mange kristne
har behændigt, at de ved sin Omvendelse
moatte bede Gud tilgive dem ogsaa de
Synder, at de havde begaet ved en
haard og barbarisk Behandling af sine
Tyr. Og irrasjende sagde engang en
provet Kristen: „Da jeg blev omvendt,
fik endog min Hest sole det.“ Men saa
meget kan vi dog forlange af alle Hest
med et kristent Navn, at de ikke behan-
der sin tro Ledsgarer Hesten som Stot
eller Sten; den er dog et klogeste og
bedste Dyr, vi har. Og hvem er os
i til større Hjælp og Rytmee end Hesten?
Man plejer at tælle den Mand, som
læser sin Hjælp i et Knibetak; men Her-
ren, som yder sine sidste Kræfter, faar
Støt og Smeld. Og naar den er
gammel og udslidt, saa den kan falde bød
paa paa Flekket, under man da en Kug-
le, der kan løs op for den?

Mange gjør det vel. Andre er des-
imod saa tankeløse, usikrommne, jo gør-
lige, at de tager Hestens sidste Kuskraft,
saagden efter 20—30 Aars haarde Tje-
nestie maa styre for Plogen, Mastinen
eller Hølestet; i bedste Hald faar den
efter sin sidste Arbejdsgang dø i „Pastor-
ret“; men i hvert Fald undes den hæl-
den en ordentlig Grav. Jeg har set
dode Heste paa alle Mærlær efter Mis-
handling hænradne i en „Slough“, en
„Lake“ eller en Elv. Dette øde Dyr,
som hele sit Liv igjennem var til Men-
neskers Rytmee og Gavn, skal altid efter
sin Dø ligge blotstillet og vælle Ryst-
og Vammele.

Landsmand, lad os dog hævde vor
nationale Hest ogsaa i det, at vi behan-
der vor Hest paa en menneskelig og ri-
delig Maade!

(Af P. L. i „Norden“; optaget her
efter Opsordering af Forfatteren.)

Aftenskole

holbes over Aften fra Kl. 7½ til Kl. 9½.

Undervisningen bestaaer i Övelser i Pos-
ting, Skrivning, Udtales, Grammatik,
Samtale, o. s. v. i det engelske Sprog.

Mandag, Onsdag- og Fredagasten for
Begyndere. Torsdag, Torsdag- og
Lørdagasten for højere Klasser.

Undervisningslonnen for tre Aftener
om Ugen er \$1.80 om Maaneden i For-
stud.

Før hvem, der ønske at deltage i begge
Klasser, eller sets Gang om Ugen, er
Betalingen \$3 om Maaneden.

Fra nu og i Vinterens Løb vil der
blive privat Undervisning adskillige Dø-
ger om Dagen i saadanne Dag, som
sættes være til almindelig Gavn og In-
tresse.

Alle, som ønske nærmere Oplysninger,
bedes henvende sig til

P. M. Hannibal,
Lærer.

Kvindeens Nettigheder

til at handle hvor det behøger hende

Skal idag slaas fast!

Her tales slet ille om Politik eller
Frihandel,
men den frie og emanciperede Kvinden
uforgribelige Fordring paa

Fri Handling
som en af de medføde personlige Net-
tigheder Kvinden gjennem Slabelsen er
forlenet med.

Den Tid er forbi

da Kvinden skal gjøre sine Indkjøb under en mandlig Ledsgagers Overvigt.

Det oplyste mottente Archandleder tillader
baade Madam og Tjenestepigen

at gjøre deres Indkjøb efter eget Valg.

S. N. WOLBACH,

— Ejeren af det største —

Manufakturvare-Etablissement i ST. PAUL, NEBRASKA

har med karakteristisk Skarpsyn opfattet oz forstaet denne Revolution i Tidsa-
ben, og hans noje Skindstab til Damernes mangeartede Smag har bevæget ham
til at fyde sin store Butik med det mest forskelligartede og moderne i alle Grenen af
Landsbyen, hvilket vil sige at Manufakturvarer, Hvide Varer, Sorte og kulørte Kjolestoffere,
Kjolesirtser og Gardintøj, Korsetter og Handsker.

Og han har endvidere engageret et Regimente erfarte, foreommende og

Høflige Salgsmaend

talende de forstellige Sprog, til at være Damerne til Tjeneste og viile dem de mest
smukke og prisbillige Prover af alle Slags Tojer og til at forsikre dem om, at
det er deres største Glæde at forevise det righoldige Varelager.

Bejog Wolbachs Tøjvare-Magazin.

GEO. F. RYAN.

Böhne & Ryan.

Mobelm